

DE MENING Tegen de megalomanie, voor het behoud van wat we al hebben

Gorilla's in de mist

door **Geert Simonis**

Probeer de tijd waarin wij leven maar eens te duiden. Zitten we midden in een crisis, of loopt die juist af? Wordt alles anders, of blijft er veel hetzelfde? Vaak weten wij pas later hoe we een bepaalde periode moeten duiden. Panta rhei, zeiden de Grieken. Alles stroomt, alles is in beweging. Maar juist omdat alles altijd in beweging is, is het moeilijk er je vinger op te leggen. Voor mij is 2008 niet het jaar van het faillissement van Lehman Brothers en dus van het begin van de crisis. Nee, voor mij is 2008 het jaar waarin voor het eerst meer dan de helft van de wereldbevolking in steden woonde. Je kunt het zelf ook zien als je om je heen kijkt. De plaatsen in onze eigen omgeving zijn bijvoorbeeld krankzinnig snel gegroeid door de mijnbouw. Dorpen werden steden en de steden klonterden aan elkaar tot ze samen een nieuwe identiteit aannamen. Daarmee ben ik meteen bij een tweede bouwsteen van mijn verhaal: het levensgevoel. In een stedelijke omgeving is altijd sprake van vervreemding en verlangen. Dat komt door de individualisering. We raken vervreemd van het samenleven en verlangen naar gemeenschapszin. Dat geeft een gevoel van on-

zekerheid, losgeslagen zijn, het kan alle kanten op gaan. En dat gaat het ook. Als derde kleur meng ik door dit beeld de economische crisis. Oude zekerheden vervagen en vallen mogelijk zelfs helemaal weg. Je huis is opeens een stuk minder waard, als je het al verkocht krijgt. En er komen geen nieuwe zekerheden voor terug. Onze oude 'weten' gelden niet meer en onze diploma's zijn ook al niks meer waard. Maar hoe gaan we dan ons geld verdienen, onze energie regelen, onze zorg organiseren en ons sociale leven vorm geven? Geen idee. We weten niet in welke tijd we leven, we zijn 'gorilla's in de mist'. In die mist tekenen zich wel contouren af. Iets volslagen nieuws doet op. We gaan van 'meconomy' naar 'wecconomy'. Samen wordt een sleutelwoord, de staat trekt zich nog verder terug. Maar hoe en wat en wie en wanneer? Geen idee. We experimenteren met elektrische auto's, met stadslandbouw, met vormen van thuiswerken, met het herbestemmen van bestaande gebouwen en met de 24-uurseconomie. Heerlijk, het leven als een groot experiment met Limburg als leukste laboratorium van Europa. Het gaat niet meer om de gebouwen maar om de connecties, het vormen van communities met de beheerder als 'hotelier', als faciliteer-

der. Geen megalomane nieuwe ontwikkelingen meer, maar het onderhouden en benutten van wat we al hebben. Er doemt een nieuwe tijd op. Gezamenlijkheid, samen dingen doen. Ik zie wijken voor mij waar de thuiswerkers in een thuiswerkersverzamelgebouw koffie, vergaderruimte, gezelligheid en administratieve ondersteuning met elkaar delen. Ik zie wijken en buurten voor mij waar op daken van scholen en sportkantines de buurtcentrale is geïnstalleerd. Ik geloof er niets van dat wij over een paar jaar als bedrijven nog allemaal apart werken. Ik zie bedrijfsterrinen voor mij waar de deuren en ramen openstaan. Geen eenduidige campussen (allemaal chemie), maar brede variëteit waar mensen ervaringen delen en van elkaar leren. Daarom zijn wij meer dan hotelier. In een hotel wonen alle gasten anoniem op aparte kamers. Wij zijn meer van de jeugdherberg. Lange tafels waar je je boterham kunt opeten en samen kunt spreken of werken. Wij zien ons zelf als verbinders. Zien wat mensen nodig hebben en daarop inspelen. Oplossingen aandragen, meedenken, mee-ondernemen.

Geert Simonis is directeur en mede-eigenaar van C'magne, dat in Heerlen een bedrijventerrein exploiteert.